

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 13542/14
24.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: привредног друштва "АА" а.д. ..., ... и привредног друштва "ББ" д.о.о. ..., ..., које заступа пуномоћник Саво Радак, адвокат из Београда, ул. Кнеза Милоша број 6, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења 07 број: 463-02-00003/2010 од 18.09.2014. године, са заинтересованим лицем ВВ, ..., ..., ..., кога заступа пуномоћник Владимир Жарковић, адвокат из Београда, Макензијева бр. 19, у предмету грађевинском, након одржане усмене јавне расправе дана 24.11.2015. године, у нејавној седници већа одржаној дана 24.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, 07 број: 463-02-00003/2010 од 18.09.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца привредног друштва "ББ" д.о.о. из ... за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим по жалби заинтересованог лица, у ставу I диспозитива поништава се решење Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Градске општине Врачар број: 46-651/2013 од 14.02.2014. године и решава: у ставу II решења усваја се захтев ВВ из ..., ..., за утврђивање права коришћења на неизграђеном осталом грађевинском земљишту на кат. парцели број .../... КО ... (раније кат. парцеле број ... КОБ ...) ... у У ставу III решења утврђује се престанак права коришћења Предузећу "АА" а.д. из ..., ... и предузећу "ББ" д.о.о. из ... на кат. парцели број .../... КО ... (раније кат. парцела број ... КОБ ...), ... у Решењем Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Градске општине Врачар број 46-651/2013 од 14.02.2014. године одбија се захтев ВВ из ..., ..., поднет преко пуномоћника Владимира Жарковића из Београда, Улица Мекензијева бр. 19, за утврђивање права коришћења на неизграђеном осталом грађевинском земљишту катастарска парцела број .../... КО ... (раније кат. парцеле број ... КОБ ...) ... у ..., као неоснован.

У тужби коју су поднели Управном суду дана 22.10.2014. године и допунама тужбе од 27.03.2015. године и 24.06.2015. године, као и у поднеску тужиоца "ББ" д.о.о. ... од

03.04.2015. године, тужиоци оспоравају решење туженог органа са свих законом дозвољених разлога са предлогом да се поништи побијано решење у целости и одбије захтев подносиоца захтева ВВ. Тужиоци истичу да се према члану 84. став 2. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03, 44/06), омогућава утврђивање права коришћења на неизграђеном земљишту само ранијим сопственицима који су били сопственици до дана ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист СФРЈ", број 52/58 и 3/59), и другим прописима. Наводе да, одредбом члана 84. став 1. се прописује која лица имају право коришћења а у ставу 2. експлицитно наводи и одређује која лица се сматрају ранијим сопствеником а то су само лица која су по важећим прописима била сопственици на дан ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта и Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера ("Службени гласник РС", број 62/68...39/73). Тужиоци истичу да лица која су престала да буду сопственици грађевинског земљишта пре доношења Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта који је донет 1958. године не могу се сматрати ранијим сопственицима у смислу члана 84. став 2. Закона о планирању и изградњи. Подносилац захтева није био сопственик катастарске парцеле ... јер је иста национализована 1948. године по сасвим другом законском основу (национализација привредних предузећа).

Тужиоци истичу да је предметно грађевинско земљиште било изграђено приликом ступања на снагу Закона о планирању и изградњи а што се види из уверења Другог општинског суда у Београду Рз. 1308/2003 од 01.04.2003. године. Уколико се овај датум доведе у везу са датумом 13.мај 2003. године као дан када је донет Закон о планирању изградњи несумњиво произлази да је ова парцела представљала изграђено грађевинско земљиште на дан ступања на снагу Закона о планирању и изградњи. И према изводу из ЗКУЛ ... од 30.јуна 2006.године стоји да је као ЗК. тело ..., на кат. парцели .../... уписана кућа кућни број ..., па према томе и дана 30.06.2006.године је кат. парцела .../... била изграђено грађевинско земљиште. Тужиоци истичу да оспорено решење не садржи разлоге доношења нити садржи које је доказе тужени извео или на основу којих је доказа утврдио одлучну чињеницу да је у питању неизграђено земљиште када сви објективни докази који се налазе у спису предмета говоре као супротно од закључка туженог. Тужиоци наводе да пре подношења захтева заинтересованог лица законски корисник земљишта је добио правоснажну грађевинску дозволу решењем 351-150/04 од 07. априла 2004. године које је постало правоснажно 26. априла 2004. године, односно пре подношења захтева заинтересованог лица за утврђивање престанка коришћења по члану 87. Закона о планирању и изградњи и утврђивање права коришћења по члану 84. истог закона.

У поднеску од 03.04.2015. године, тужилац "ББ" д.о.о.из ... је предложио да суд наложи туженом да му надокнади трошкове овог поступка, без опредељења врсте и износа трошкова за које тражи накнаду.

У одговору на тужбу тужени је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

У одговору на тужбу, као и у поднесцима од 19.12.2014. године и 19.11.2015. године, заинтересовано лице је оспорило тужбу и тужбени захтев у целости. Истиче да су нетачни тужбени наводи да је предметно грађевинско земљиште било изграђено приликом ступања на снагу Закона о планирању и изградњи из 2003. године и да уверење земљишно-књижног суда од 01.04.2003.године на које се тужилац позива не може бити доказ да је неки објекат порушен или није јер се истим само констатују уписи у земљишној књизи који се

спроводе на основу поднетих исправа. Наводи да је без утицаја тврдња тужбе да је пре подношења захтева подносиоца захтева, корисник земљишта добио правоснажну грађевинску дозволу јер је дозвола на коју се позива у тужби поништена решењем надлежног органа града Београда број 351-49/08 од 08.04.2008. године. Истиче да су нетачни наводи да је правни претходник подносиоца захтева већ обештећен јер као бивши власник није ни могао бити обештећен Одлуком америчке комисије од 22.09.1954. године која се помиње у тужби јер је он умро пре тога (22.04.1944. године) и никада није био амерички држављанин а његов тестамент је проглашен за пуноважан тек 01.03.1960. године. Нетачни су наводи да подносилац захтева не спада у круг лица која се у смислу члана 84. став 2. Закона о планирању и изградњи сматрају ранијим сопствеником јер покојни ВВ у моменту смрти покојног ГГ (22.04.1944. године) је постао његов универзални правни сукцесор на предметној парцели која је одузета – подржављена по Закону о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта који је ступио на снагу 26.12.1958. године, за живота ДД тако да правни претходник подносиоца захтева има својство ранијег сопственика у смислу наведене законске одредбе. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

На усменој јавној расправи пуномоћник тужилаца је остао код навода из тужбе и у тужби истакнутом захтеву као и при допунама тужбе, с тим што је додао да је законски основ за доношење побијаног решења члан 84. Закона о планирању и изградњи из 2003. године, који у ставу 2. прописује ко се сматра ранијим сопствеником. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

На усменој јавној расправи пуномоћник заинтересованог лица је предложио да суд тужбу одбаци као недопуштену, с обзиром на одредбу члана 86. која искључује вођење управног спора, односно да тужбу одбаци, с обзиром на непостојање активне легитимације на страни тужилаца. Уколико суд тужбу не одбаци, предложио је да суд исту одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима.

Усмена јавна расправа одржана је дана 24.11.2015. године, у складу са чланом 38. Закона о управним споровима у присуству пуномоћника тужилаца и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужилаца и пуномоћника заинтересованог лица на одржаној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења првостепени орган је у извршењу решења туженог број 463-02-00003/2010-07 од 11.12.2013. године у поновном поступку донео првостепено решење дана 14.02.2014. године са образложењем да нису испуњени услови прописани одредбом члана 84. Закона о планирању и изградњи јер је предметна парцела на дан ступања на снагу Закона о национализацији била изграђено грађевинско земљиште. У образложењу такође наводи да правни став Министарства

финансија који је заснован на пресуди Врховног суда У 657/06 од 05.07.2006. године није обавезујући за првостепени орган. Како првостепени орган доношењем решења није поступио по примедбама изнетим у решењу туженог органа од 11.12.2013. године, које су обавезујуће по њега сходно члану 232. став 2. Закона о општем управном поступку и извео погрешан закључак из утврђених чињеница и изведених доказа, тужени је нашао да је оспореним решењем било нужно поништити првостепено решење и сам решио управну ствар одлучујући као у диспозитиву оспореног решења.

Заинтересовано лице је дана 09.09.2009. године поднело захтев да се утврди престанак права коришћења по члану 87. Закона о планирању и изградњи и утврди право коришћења по члану 84. истог закона. Према Решењу о национализацији НОО Врачар број 11440/1 од 08.04.1960. године утврђује се да је предметна парцела била изграђено грађевинско земљиште јер се на истој налазила кућа број ... чији је један од сувласника био ГГ. Даље се утврђује да је предметна парцела решењем СО Врачар број 06-68/90-7 од 28.02.1990. године дата на коришћење Предузећу "АА" а.д. ... а решењем Извршног одбора Скупштине града Београда број 463-3397/03-ИО од 19.12.2003. године правоснажно 26.03.2004. године, дата на коришћење Привредном друштву "ББ". Према решењу о одобрењу за изградњу Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда, Сектор за спровођење планова и припрему број IX-04 број 351-49/08 од 08.04.2008. године утврђује се да је Привредном друштву "ББ" издато одобрење за изградњу прве фазе пословног центра "ББ" на углу улица ... и ... у ... на кат. парцели број .../..., .../..., .../... и делу кат. парцеле број .../... СО ... и у ставу два истог решења поништено правоснажно решење истог органа број IX-04 број 351-150/04 од 07.04.2004. године којим је "АА" а.д. дато одобрење за изградњу прве фазе пословног центра "ББ" у Улици ... и ... у Увидом у копију плана из 2006. године је тужени утврдио да се на предметној парцели не налази ни један објекат. По оцени туженог органа је утврђено да у моменту одлучивања на предметној парцели није постојала зграда која је национализована решењем НО Врачар број 11440/1 од 08.04.1960. године јер је иста у међувремену порушена нити је била започета изградња објекта у складу са Законом и да предметно земљиште има статус неизграђеног грађевинског земљишта. Како је подносилац захтева за утврђивање права коришћења на предметној парцели законски наследник ранијег сопственика коме је национализовано предметно земљиште и да је неспорно да предметна парцела има карактер неизграђеног земљишта тужени је нашао да су испуњени кумулативни услови за утврђивање права прописаних одредбом члана 84. Закона о планирању и изградњи. Одлуку садржану у ставу три диспозитива о престанику права коришћења тужени је донео с позивом на одредбу члана 86. став 1. Закона о планирању и изградњи јер је утврдио да наведена лица којима је до дана ступања на снагу овог закона додељено предметно земљиште а којима је истекао рок од 3 године од доделе нису започели изградњу у складу са законом у року од годину дана од дана ступања на снагу тог закона, нити у даљем року од годину дана завршили изградњу објекта.

Тужени орган је одлуку као у диспозитиву оспореног решења донео позивајући се на одредбу члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), којим је прописано да ако другостепени орган утврди да су у првостепеном решењу погрешно оцењени докази, да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања, да је погрешно примењен правни пропис на основу кога се решава управна ствар, или ако нађе да је на основу слободне оцене требало донети другачије решење, он ће својим решењем поништити првостепено решење и сам решити управну ствар.

Суд међутим налази да је оспорено решење туженог органа донето уз повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер се овај спор не може расправити на основу чињеница утврђених у поступку, да одлучне чињенице у битним тачкама нису утврђене и да се не може као правилно прихватити становиште туженог органа из оспореног решења да су испуњени услови за одлучивање у смислу члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, због чега разлози из оспореног решења не упућују на одлуку из диспозитива, имајући у виду да тужени није дао довољне и јасне разлоге за одлуку из диспозитива.

Наиме, основано, по оцени Управног суда, тужиоци истичу да је одлука туженог органа из става 2. диспозитива оспореног решења донета погрешном применом одредбе члана 84. став 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 47/06). Наиме, према одредби члана 84. Закона о планирању и изградњи, прописано је да на неизграђеном осталом грађевинском земљишту у државној својини право коришћења има ранији сопственик, законски наследник, као и лица на која је ранији сопственик пренео право коришћења, у складу са законом. Према ставу 2. истог члана, ранијим сопствеником из става 1. овог члана сматра се лице које је по важећим прописима било његов сопственик на дан ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58, 3/59, 24/59 и 24/61), Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера ("Службени лист СФРЈ", бр. 5/68), односно Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера ("Службени гласник СРС", бр. 32/68...39/73). Суд налази да тужени у образложењу оспореног решења није дао довољне и јасне разлоге да ли је заинтересовано лице било ранији сопственик, односно правни следбеник ранијег сопственика, из става 1. члана 84. на дан ступања на снагу закона који су прописани одредбом члана 84. став 2. Закона о планирању и изградњи, имајући у виду да се у списима налази решење ДН.бр.4195/948 од 24.09.1948. године, донето на основу решења о национализацији ИОНО III рејона града Београда, број 22820 од 27.07.1948. године, према којем су спорне непокретности уписане као $\frac{1}{2}$ земљишта досадашњег власника ДД, укњижене као општенародна имовина, а истовремено је извршена забележба управљања на преосталој $\frac{1}{2}$ дела земљишта у А листу у корист Управе стамбене зграде из чега се може закључити да је већ 1948. године право својине на $\frac{1}{2}$ кат.парцеле ... (сада .../...) у објекту на тој парцели у А листу уписана као општедржавна својина.

Ставом 3. изреке оспореног решења, тужени је утврдио престанак права коришћења тужиоцу "АА" а.д. ... и предузећу "ББ" д.о.о. из ..., на кат.парцели .../... КО Врачар, с тим што је у образложењу напоменуто да је тако одлучено применом члана 86. став 1. Закона о планирању и изградњи, јер је увидом у списе неспорно утврђено да наведена лица, којима је до дана ступања на снагу овог закона додељено предметно земљишта а којима је истекао рок од 3 године од доделе, нису започели изградњу, у складу са законом, у року од годину дана од дана ступања на снагу тог закона, нити у даљем року од годину дана завршили изградњу објекта. Тужени међутим, у образложењу оспореног решења осим цитирања ове одредбе из члана 86. став 1. Закона о планирању и изградњи није навео чињенице и разлоге због којих је уважен захтев заинтересованог лица за престанак права коришћења на спорној непокретности предузећу "АА" а.д. из ... и предузећу "ББ" д.о.о. ..., као и да нису наведени разлози који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наиме, из образложења оспореног решења не произлази недвосмислено, да су испуњени услови за престанак права коришћења грађевинског

земљишта тужиоцима на спорној парцели, односно није дат одговор да ли је и када истекао рок од 3 године од деделе грађевинског земљишта тужиоцима, као лицима којима је до дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи дато на коришћење грађевинско земљиште у државној својини ради изградње објеката, затим, да ли јесу тужиоци или нису у року од годину дана од ступања на снагу закона започели изградњу и да ли су у даљем року од годину дана завршили изградњу објекта, имајући у виду датум када је конкретно грађевинско земљиште у државној својини дато на коришћење и датум када је ступио на снагу Закон о планирању и изградњи.

На основу изнетог, након закључене усмене јавне расправе, суд налази да је повређен закон на штету тужилаца, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, с тим што је тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима у поновном поступку везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка.

Како је тужилац "ББ" д.о.о., поднеском од 03.04.2015. године, тражио трошкове спора без опредељеног захтева у погледу врсте и износа трошкова, за које тражи накнаду, а исто није определио ни до закључивања усмене јавне расправе, то је суд применом одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), као и члана 153. и 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.11.2015. године, 21 У. 13542/14

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ